

La cartellera

written by Alfons Duran Pich | 29 de gener de 2023

A Catalunya Ràdio ens expliquen cada dia ben d'hora les delícies "culturals" que esperen el ciutadà als teatres, cinemes i sales de concert de la ciutat de Barcelona. Les presenten com a peces meravelloses que només esperen l'ajust del ciutadà, sempre àvid de novetats que enriqueixin el seu cabal. Bona prova de l'encert és que acostumen a repetir que les entrades per venda anticipada estan venudes totes.

Si a això hi afegim els premis constants que s'autoconcedeixen entre els mitjans públics (ràdio i televisió) per la quota d'audiència, la "qualitat" dels programes i el gir suposadament literari d'alguns dels presentadors, el cicle està gairebé tancat. Només hem d'afegir la tribu dels tertulians, tots afins al "pensament únic" dominant, molts amb llit propi als estudis per evitar desplaçaments, que ens brinden les seves opinions sobre la vida i la mort, i ho fan sense parpellejar.

Però la joia de la cartellera d'aquests dies és el "Pressupost", i les discussions corresponents entre el trist senyor Illa, representant del PSOE al Principat i el senyor Aragonès, president de la Generalitat i representant del senyor Junqueras. Aquestes discussions es remeten a temes puntuals sobre autopistes, aeroports, macro projectes de lleure, partides socials i un llarg etcètera de minúcies. El problema, com sempre, són els diners necessaris per complir amb el que se suposa són les necessitats de la població resident. I els diners que assignen a la Generalitat l'autoritat competent (en aquest cas l'Estat espanyol) no arriben per cobrir aquestes necessitats. I llavors cal fer puntes de coixí –com ho feia la meva àvia– i quedar malament amb tothom.

Ara que la funció compta amb col·lectius afegits que expressen

el seu descontentament per les estretors econòmiques que pateixen, estretors que els impedeixen complir el seu paper social (els sectors sanitari i educatiu), ningú de tota la fauna i flora de l'espectre polític i mediàtic no diu de forma clara i transparent que si els diners que paguen els contribuents catalans a la hisenda pública es quedessin a casa, tots aquests problemes (i altres de més abast) no existirien. Ningú, absolutament ningú.

No es pot parlar del dèficit fiscal que any rere any colpeja els ciutadans catalans, dèficit que si no el tinguéssim evitaria totes aquestes discussions inútils entre personatges mediocres que només saben gestionar l'escassetat. Si el famós "Pressupost" comptés amb els 20.000 milions d'euros que desapareixen a la galàxia de l'Estat, el tema es tancaria i els tertulians podrien retirar-se d'una vegada.

A aquest govern català, subsidiari del 155, li falta coratge i per això amaga la realitat als ciutadans. És cert que prendre decisions comporta riscos, però és sabut que una vida sense riscos no val la pena. Haurien de llegir, si és que el coneixen, el nostre Serafí Pitarra, sempre disposat a despertar la desídia de la concurrència quan apuntava encertadament:

"Diu l'article vint-i-sis

Que en un cas de compromís

El govern té atribucions

Per passar-se pels collons

Totes les lleis del país".

I si no compten amb aquests atributs, millor que es dediquin a una altra cosa.